

POSEL OD ČERCHOVA

Domažlický týdeník

Vychází každou sobotu o 4. hod. odpoledne v knihtiskárně K. Prunara na náměstí.
Předplatné

pro Domažlice:
na půl roku - - - - - 13 Kč.
Donáška do domu čtvrtletně 50 haléřů.

poštovní zásilkou:
na půl roku 15 Kč - haléřů,
do ciziny . . . . . 27 . . . 50 . . .

Dopisy, inseráty a předplatné buďtež zaslány redakci franko.
Reklamacce nezapečetěné se nefrankují. Dopisy bez podpisu se nepřijímají, rukopisy se nevracejí. Inseráty se účtují co nejlevněji a platí se hned při objednání.
Jednotlivá čísla se prodávají po 50 haléřích.

Účet pošt. úřadu šekového v Praze č. 10.901. - Telefon č. 80.
Novinová sazba povolena řed. p. a t. čís. 205006/VII-1927.

1431

Písni vítěznou jsou oslavy, do nichž dnešním dnem vstupujeme, spojující silou posvátné vzpomínky rozmezí pěti věků. S tvář obrácenou do minulosti holdujeme události, s níž proměny pětistiletí nesetřely velikost ani slávu. Domažlice, chráněně palcátem, a Domažlice, chránící českou zem, vystupují dnes z nejpýšnějších listů české historie, aby osvobozenému Československu znovu zvěstovaly poselství písni Božích bojovníků. V půdu, označenou hlasem tradice, v dějiště, kde vrcholila triumfální cesta dědiců Husových a kde rozevřela se nejnepříjemnější křehká vidina o uskutečnění království

Navrhl a vyryl MUC. V. Böhm.

1931

božího na zemi, klademe základní kámen k pomníku vítězství. S tvář obrácenou do budoucnosti provázíme tento čin piety přáním, aby započalé dílo brzký čas dokonal. Budování husitského pomníku není nám jen zevnější manifestací, není nám jen ztělesněním těžké otázky národního věšce:

„Kdo zdědil sílu pravdy hlaholící, kdo zahtívá jak boží bojovníci?“

nýbrž jeho symbolem zvedáme také svůj prapor a šíjí v pevné důvěře, že ideje, jimiž Čechové u Domažlic před pěti sty lety zvítězili nad světem, jsou bezpečným vůdcem národu, aby kráčel dále, výše a kupředu.

14. a 15. srpen českých 1431 a Domažlice.

Napsal profesor František Forst.

Dne 23. dubna 1431 uzavřel Jan Řítko z Bezdědic, hejtman na Domažlicích, náčelník strany husitské v Píseňsku, s vůdcem strany Zikmundovy Zdeňkem z Drštky, purkrabím na Horšovském Týně, příměří, které mělo trvat až do sv. Havla „nyní nejprve přístího a ten den celý až do západu slunce svým během přirozeným.“ Doba nebyla však dodržena, nýbrž příměří bylo přerušeno daleko dříve a nikoliv přímou vinou stran v něm zúčastněných, které proti své vůli a svému slovu stanuly znovu v nepřátelském postavení proti sobě.

Bylo to právě před 500 lety, kdy jméno Domažlice se stalo známým téměř po celé Evropě. Císař Zikmund totiž po mnohých nezdarech chtěl zkusit ještě jednou štěstí válečné s Čechy a úsilím kardinála Juliana Cesarini bylo sbíráno vojsko po celém Německu. V Čechách ihned se spojily všechny strany husitské, zanechavše stranických bojů, a pod velením Prokopa Velikého vytrhli do Píseňska, kam se očekával vpád Němců. Všecka města (kromě čtyř) poslala své branné, snad tedy i Domažličtí, kteří však především jistě co nejpevněji obsadili město své, které by mohlo být první na ráně při útoku Němců z Bavor. Po marném dobývání Plzně oblehli Husité Horšovský Týn, jehož

udatně bránil známý již Zdeňk z Drštky, takže pouze předměstí bylo vypáleno. Proto Prokop táhl blíž k hranicím, čekaje, vstoupí-li Němci průsmkem Domažlickým do Cech. Nemohla se jich dočkat a když též marně o jednání se Zikmundem usiloval, rozeslal oddíly domů, ovšem se závazkem, že se včas potřeby ihned vrátí.

Křížáci, kteří se mezitím shromažďovali nedaleko hranic českých u Waidy, považovali to za znamení strachu a proto bezstarostně vnikli do Cech přes hranice u Tachova. Po týdenním ležení mezi Tachovem a Bezdružicemi vytáhli 7. srpna v šiku po způsobu Husitů rozdělení ve tři vojska na míli od sebe, každé s 5 řadami válečných vozů, směřující ke klášteru kladrubskému a Domažlicům, tedy při hranicích, bojce se přece jen pustili se hlouběji do země. Na zprávu o vpádu Němců do Cech sbíral rychle Prokop Holý vojsko a již dne 13. srpna stáli Husité, s nimiž byl i Zikmund Korybutovič, u Chotěšova za Plzní. Odtud 14. srpna časně ráno ve válečném postavení táhli k Domažlicům, chtějíce se zde utkat s nepřítelem.

Palacký i Tomek ve svých stěžejních dílech, na základě snad všech známých pramenů podávají obšírné vylíčení bitvy u Domažlic, na jejímž zá-

kladním obraze solva co asi bude lze změnit. Oba se téměř kryjí, ač Tomek, jako pozdější, má leckteré přesnější údaje. Bohužel místních památek a upomínek, jakož i přesného vylíčení místa bitvy, po případě účasti Domažlic a okolí, nemáme. Současné prameny mluví jen všeobecně a sporá, nekontrolovatelná tradice místní nemůže být brána za základ historického popisu.

Křížáci přitrhnuvše do kraje našeho rozložili se táborem v prostloře mezi Horšovským Týnem, Domažlicemi a Chudenicemi (jak praví Palacký), pustošice krajinu. Spálili na 200 vsí a městeček a dobyli několika nepatrných tvrzí. Útok na Domažlice, jistě pevně osazené, se neodvážili, jen několik domů na předměstí se jim podařilo zapáliti. Hlavní tábor byl blízko tohoto města, asi na východní straně. V ležení svém dobře věděli křížáci o příchodu Prokopově; proto časně ráno 14. srpna učinili vůdcové všechny přípravy k bitvě. Postavení jich nebylo jistě beznadějně; vždyť měli početnou přesilu: na 90.000 prý pěších, 40.350 jezdců a 9.000 vozů válečných i spížních, proti 50.000 pěších, 5.000 jezdců a 3.000 vozů vojska husitského. Vůdcové němečtí znali již válečné umění husitské. Vše, co následovalo, lze si vysvětliti pouze

U příležitosti velkých orlav

husitského vítězství 1431 čtete Sonet, sněný na Baldovském návrší, ze sbírky

Chodské sonety,

jež právě vyšly. V míst. knihkupectvích za Kč 7.—.

J. P.

Husitům - božím bojovníkům ...

K slavnému dějinnému jubileu: 500 let od vítězství

1431 — bitvy u Domažlic — 1931.

(K oslavám ve dnech 14., 15. a 16. srpna 1931).

Dnes pozdravujeme vás, chrabré reky,
zářící vaše slunce husitství,
u Domažlic ten Zborov, slavný, dávnověký
a Táboritů slavné vítězství.

Vy s nadšením jste statečně se bili,
Husité staří, duše junácké,
a s boží písní na rtech jste zaplašili
vojsk německých hordy křížácké.

Váš hlouček věrných — vítěz nad tisíci!
Odolali nepřátelů přesile,
bránice jako lvové a zmužile
tu vlast svou drahou — boží bojovníci ...

Dav lidu, jehož k holdu kroky v cíl se střetly,
ve velké vděčnosti vzpomínkou zaplane
a s chrabří předků činy Husitů voj světly
před duševním jeho zrakem vyvstane.
Žít bude — znít chorálem: Bývali Čechové ...
V té vídině žehnán buď, náš drahý Baldove!

hrůzou, šileným strachem, který zachvátil vojsko
i vůdce německé.

Vrchním velitelem křížáků byl braniborský
kurfirst Fridrich, který časně zrána určil bitvění
postavení vojska. Postavil je v několika oddílech
na návrší východně od Domažlic,¹⁾ kde mělo ne-
přítele očekávat. Část vozů, asi se spíží a zava-
zadly, hned ráno poslal dozadu na cestu k pomezímu
lesu, aby snad tak veliký počet vozů nepřekážel
rozvinutí vojska, a opět jiné vozy, asi válečné,
s oddílem určeným k jich ochraně, umístil hned
za vojskem, snad aby mohly přijmouti vojsko v pří-
padě prvního nezdaru. Těchto dispozic ostatním
vůdcům v podrobnostech neoznámil, aby prý to
nepokládali za přípravu k předem již zamýšlenému
úniku. Snad opravdu nedůvěřoval v odvahu svého
vojska, či vojínů i ostatní vůdce, spatřivše to,
pozbyli odvahy, myslíce, že vrchní velitel nedůvě-
řuje šlecheti válečnému. Kdož ví? — Asi ve 3 ho-
diny odpoledne roznesla se po všem vojsku pověst,
že Čechové jsou vzdáleni asi jen jednu míli. Táhlit
sem onou starou cestou pfežsko-domažlic-
kou, vyhnuvše se nepřátelskému Horšovu Týnu.
Tažení tak velkého vojska zajisté působilo veliký
hřmot dusotem koní, rachotem vozů válečných,
zvukem trub a hlaholem válečné písně. To vše bylo
zveličováno náhlým strachem křížáků, zejména jistě
těch, kteří poznali již v bitvách Husity a snad ještě
více těch, kteří po celém Německu slyšeli hrůzo-
strašná vypravování o Husitech. Vůdce asi se
nechovali statečněji, takže obecné pomýšlení na
útek zachvátilo celé vojsko, které snad i z oněch
příprav braniborského kurfirsta soudilo, že i vůd-
cové jsou naň připraveni.

Kardinál Julián na zprávu o příchodu Husitů
vystoupil s vévodou saským na blízké návrší,²⁾
aby si prohlédl postavení vojska. I jej zarazil pohyb
vozů k pomezímu hvozdu, asi směrem k Riesen-
berku a Koutu, nařízený Fridrichem, ale upokojil se
zprávou, že se tak stalo z rozkazu vrchního velitele.
Brzy však kurfirst couvl s vojskem svým i bavor-
ským z původního postavení na návrší trochu zpět.
Snad chtěl zaujati nové postavení pod ochranou
zmíněné části vozů válečných. Ale jiní to považo-
vali za začátek ústupu, čímž hrůza se zvyšovala,
zejména když hřmot, působený příchodem vojska
Prokopova, se zvěšoval a snad bylo Husitů možno
již i viděti. A tak dalo se vojsko křížácké na zma-
tený útek, nedbajíc napominání vůdců; jeden každý
staral se pouze o svou záchranu. Vše hrnulo se
cestou necestou k hranicím, kde jim kynula záchrana.
Hlavní proud prchal směrem k Riesenberku, hodlaje
asi zde překročit hranice u Všerub, či ještě k Nýr-
sku. A vozy, které měly vojsku býti ochranou,
staly se nyní hroznou překážkou. Úzká cesta, ze-
jména pohraničním hvozdem, byla záhy zatarasena
vozy a zavazadly, které vojáci sházeli s vozů, chtě-
jíc jim tak na útku ulehčiti. Ze strachu prý ne-
šetřil jeden druhého, jen aby ho předstihl.

Vojsku českému, přicházejícímu k Domažlicům,
naskytila se hrůzostrašná podivná na bezhlavý útek
tisíců. I dalo se ihned do pronásledování prchajíc-
cích, čímž zmatek jejich byl zvýšen. Nebyl to již

boj, bylo to pouhé zabíjení a zajímání nepřátel
a ohromné kořistění. Nikdo z prchajících nepostavil
se na odpor, ježto všichni vůdce ztratili hlavu;
snad jediný Julián nepozbyl rozvahy. Spatřiv s onoho
návrší útek, byl nucen prchatí též. Ale někde
u vchodu do lesů,³⁾ tedy jistě na výhodném místě,
jehož bylo možno dobře hájiti, zastavil zástup prcha-
jících, aby se pokusil zastaviti Čechy, dokud by
vozy a zbraně do bezpečí se nedostaly. Ale honci
čeští, předvoj Husitů, rozehnali je, zabivše asi
200 lidí, a bezhlavý útek pokračoval. Vozatajové
nedbali nyní vozů, které zatarasily úplně úzkou
cestu, a jsouce pamětlivi pouze vlastního života,
rozprchlí se pěšky do lesů, doufajíc prchnouti
přes hranice. Ale snahu jejich překazila neznalost
terénu, takže v lesích bloudili a místo k hranicím
utíkali do Čech zpět, i noc, která záhy snesla se
na bojiště, nutně pronásledované do úkrytů a pro-
následovatele k přerušení pronásledování.

Noc byla hrůzná pro ukryté a veselá pro Čechy.
Vítězové zůstali v lesích při vozích, které jim, ze-
jména zásobami vína, poskytl vítaného občerstvení.
Staří letopisové čeští⁴⁾ líčí barvitě tuto noc: „Če-
chové pak tu celou noc mezi vozy německými byli
(neb již z vojska českého všechny byly rozpustily)
a tu celou noc na lese byli a nespali, ale vína z veli-
kých sudův sobě točili a kořisti s vozův brali; na
kterých vozích německých prach byl puškový, ty
zdaleka zapalovali. A tak jakot a křik tu celou noc
byl veliký na lese.“

Druhý den, 15. srpna, na svátek Nanebevzetí
Panny Marie, pokračovala bitva, vlastně jen pouhé
jímání a zabíjení skrytých nepřátel a sbrání ohromné
kořisti. „Jedni (nepřátelé) se ukrývali po křoví; jiní
vylezli na stromy, musili však sestupovati dolů
a dávat se v zajetí, když Čechové začali stromy
podsekávati nebo podpalovati; mnozí, zbloudivše
v lesích, běželi do Čech, mnozí utíkati za svými.
Těmi a jinými způsoby dostalo se zajatých veliké
množství do rukou Čechů, kteří svázavše dva a dva
vedli je u velkých prý procesích.“⁵⁾ Kořist Čechů
byla ohromná. Kromě velikého množství zajatců
zmocnili se téměř všeho toho ohromného materiálu
válečného, který křížáci s sebou přivezli: na 3.000
válečných vozů, pušek 130, dle jiných 300, mnoho
korouhví, stanů, koní, zbraní, drahých oděvů, nádob
zlatých i stříbrných, zvláště klenotů arcibiskupa
kolínského. Z toho všeho jistě veliký díl dostal se
do rukou Domažlických, zejména pak osobní ma-
jetek kardinála Juliána, který na útku zakusil pro-
tivenství od vlastních žoldnérů, kteří naň sváděli
všecky bědy prožitě, takže v přestrojení musil prchatí
až do Norimberka. Byl to vedle bully papeže
Eugena IV. i zlatý kříž, kápě a kardinálské
roucho, které se staly podílem Domažlických na
kořisti. A máme zprávu, že trofeje tyto byly po
dvě století chovány v Domažlicích jako vzácná
památky.⁶⁾ Pohroma křížáků byla neslýchaná. Ze
se část vozů a zásob přece uchránila, děkovali
Němci tomu, že mimo cestu přes Riesenberk dali
se na útek ještě jinými dvěma cestami, o nichž nic
blíže nevíme říci. Tu nebyli stíháni Čechy,
kteří se soustředili na směr k Riesenberku, a tak
uchránili vozy, zbraně i životy své.

Na velikou závalu popisu celé bitvy jest veliký
nedostatek zpráv o místě samém. Zejména zajímaly
by nás zprávy o účásti Domažlických. Většina
vojska domažlického jistě byla za městskými bra-
nami, takže křížáci se neodvážili útočiti na město;
spokojili se pouze zapálením několika budov na
předměstí. Jistě že celé město s napětím čekalo
příchod Husitů, neboť tak ohromné vojsko nepřá-
telské leželo téměř pod hradbami. S jakou radostí
uvítali jistě rachot vozů a píseň válečnou, což na-
opak u Němců způsobilo tak ohromné zděšení.
A rovněž možno předpokládati, že první s hradeb
spatřili zmatený útek, což bylo povellem k otevření
bran a k pronásledování utíkajících s boku. V dal-
ším pronásledování přesná znalost místa byla jim
výhodou. Ve vlastním vojsku Prokopově asi nebyli
Domažličtí příliš čteně zastoupeni, neboť již dříve
byla obava před útokem na město. A po vítězství
hlaholilo náměstí i předměstí Domažlic vítěznými
písněmi Husitů, kteří tu jistě byli účastní pohostin-
ství bratrské obce domažlické. Snad hostily Doma-
žlice i Prokopa Velikého, jehož sgrafito na budově
společnosti hlásá 14. a 15. srpen 1431. Rovněž ne-
máme vůbec zpráv o chování Chodů domažlických,
kteří byli na hranicích velice důležitým činitelem.

A ani bojiště nevíme přesně určit. Prameny
mluví pouze všeobecně: u Domažlic. A na základě
jich praví Palacký pouze, že se křížáci položili mezi
Chudenicemi, Horš. Týnem a Domažlicemi.⁷⁾ To-
mek umísťuje vojsko křížácké východně od Do-
mažlic⁸⁾ na návrší, Sedláček severovýchodně od
Domažlic, „blíž nebo dále od Milavče“.⁹⁾ Všichni
jistě měli všechny možné prameny po ruce. Tedy
přesně určeni schází, žádný současný pramen ho
neudává. A tradice jest nepřesná, nespolehlivá
a zejména nekontrolovatelná. Ta obyčejně považuje
Baldovský kopec za místo ležení Němců a nejvyšší
jeho bod za stanoviště, odkud Julián přehlížel bojiště.

Otázka ta zajímá zejména letos, kdy jest 500.
výročí bitvy u Domažlic a kdy na Baldovském
návrší má býti postaven památník. Při té příležitosti
vyskytl se nový názor, hloučený prof. M. Ludví-
kem,¹⁰⁾ který chce zmíněným návrším míti Vavri-

Doporučuje se Pensionát Výchledy.

neček podle jedné prý starší zdejší tradice (Ludvík
jest rodák domažlický). Jest těžko souditi o tradi-
cích a je kontrolovati, ale důvody Ludvíkovy (v po-
známce uvedené), zdají se příliš slabými a jsou
plny kombinací. Kořistění i jímání křížáků mohlo
býti ovšem i na Vavřínečku, neboť křížáci prchali
na všechny strany ke hranicím, neznajíc terénu.
Ale tvrdit, že zde byl hlavní stan, jest podle mého
soudu těžké. Vždyť tak veliké vojsko s tolika vozy
potřebovalo velikou plochu, která byla jediné na
severovýchod od Domažlic při hlavní cestě
z Čech, které křížáci při svém známém strachu
jistě neodvážili se opusťiti. Pohraniční lesy tehdejší
sahaly daleko, i Vavříneček byl jimi jistě pokryt.
A tak, vzavše všechny i jiné možnosti v úvahu, mu-
síme se v nejisté věci rozhodnouti spíše pro severo-
východní stranu Domažlic, a příznati možnou pravdě-
podobnost některé z výšin Baldova.

Chceme-li hodnotiti vítězství u Domažlic, nutno
hned říci, že bylo dobyto úplně bez boje. Působil
zde nejvíce strach a pověst o nepřemožitelnosti
Čechů, takže těmto zbyl pouze úkol pronásledo-
vatelů a sbrání kořisti. Význam vítězství u Doma-
žlic byl nedozírný. Všecky výpravy proti Čechům
tou dobou vyslané vrátily se rychle a všude za-
vládl děs a jistota, že Čechů nelze přemoci zbraní.
A sám kardinál Julián se stal nejhorlivějším hlasate-
lem nutnosti jednati s Čechy, k čemuž ihned bylo
přikročeno.

- 1) Palacký, Archiv český III., 238—9.
- 2) Tomek, Dějepis města Prahy IV., 494.
- 3) Tomek, Dějepis IV., 492. Palacký udává 4.000.
- 4) Tak Tomek, Dějepis IV., 495. O místě samém viz výše.
- 5) Viz výše.
- 6) Těžko místo určit. Zejména nelze souditi, jak číni
některá z obrazů v muzeu, který je z nové doby.
- 7) Vydání Palackého, strana 83.
- 8) Tomek, dějepis IV., 496.
- 9) Palacký, Dějiny III., 2, str. 182. Chovaly prý se v august.
klášteře, jak místní tradice chce — — —
- 10) Palacký, Dějiny III., 2, strana 15.
- 11) Tomek, Dějepis IV., 495.
- 12) Sedláček, Mistopisný-slovník historický, strana 154.
- 13) M. Ludvík: K 498. výročí zahánání křížáků Prokopem
Holým u Domažlic, Posel od Čerchova, roč. 1929, č. 32 a 33.
Pro svůj názor uvádí, že jméno Vavřínečka Veselá hora je
z toho, že se zde Husité veselili po vítězství při kořistění.
Avšak obecné mínění přece jest, že jméno Veselá hora jest
podle Zuzany Veselé, zakladatelky kaple sv. Vavřínce. (Viz
Průvodce po Domažlicích.) Jiný důvod pro své tvrzení bere
z názvu kapličky, která na místě dnešní sv. Anny stála a nesla
název „Kloboučnická“. Soudí, není-li snad založen cech klobou-
čnický či jednatelce z jeho řad, že jest možno, že zde
byl nalezen klobouk kardinála, který prý zde byl v hlavním
stanu a odtud též prchal. I jiný důvod z „Píseň“ v kapličce
umístěné, rozvádí. Druhý důvod je pouhá, naprosto neodů-
vodněná kombinace, a souvisí těsně s prvním, který je ne-
možný, jak nahore ukazují. Ale nejvíce důvod ten zamítá fakt,
že prameny, pokud vím, o klobouku kardinálově vůbec
nemluví. A odvolávati se, nebo i sebemenší důtkou činiti
podle obrazů v muzeu, z nové doby pocházejícího, jest ne-
právo nepřipustné.

Různé zprávy.

Smutné výročí. Ve středu 12. t. m. bylo
tomu právě 50 let, kdy vyhořelo Národní divadlo
v Praze. Monumentální pomník národního sebe-
vědomí a síly, imponantní chrám národního vzkří-
šení, k němuž vzhlížel celý národ s posvátnou
úctou, vroucí láskou a oprávněnou hrdosť, neboť
byl vystavěn celý z jeho po 30 let sbíraných drob-
ných příspěvků, byl bezprostředně před svým do-
hotovením během několika hodin v troskách. Byl
to pro celý národ den hlubokého smutku. Ale hned
po prvních chvílích truchlivého zoufalství vzmužil
se český lid s horoucím nadšením k velikému dílu.
Z požářiště ještě stoupal dým, když konány již
nové sbírky. A díky nezlomné vůli a bezpříkladné
obětavosti českého lidu všech vrstev — již za dva
a čtvrt roku hrálo se po prvé v novém divadle,
ještě krásnějším a dokonalejším. — Jestlipek bychom
to dokázali dnes?!

**Paň Renata Tyršová čestnou doktorkou
filosofie.** Ministr školství a nar. osvěty dr. Děrer
potvrdil usnesení profesorského sboru filosofické
fakulty Karlovy university v Praze, aby Renatě Tyr-
šové byla propůjčena hodnost čestné doktorky
této fakulty. Je to po Elišce Krásnohorské druhá
žena v Československu, které se dostalo tohoto
vysokého čestného vyznamenání.

Tennisové mistrovství Chodska, které se
bude konati ve dnech 15.—18. srpna t. r., slibuje
býti nejvýznačnějším podnikem západočeské župy
Č. L. T. A., neboť účastní se ho přední hráči re-
publiky. Přihlášeno jest na 50 startujících, jimž tu-
rajový výbor připravil krásné ceny, získané od před-
ních chodských výtvarníků. L. T. O. Sněhaři zve
všechny, kteří se zajímají o tenisový sport, neboť
souboje vyrovnaných hráčů slibují sport prvotřídní.
Hraje se od soboty od 9. hod. ráno na stadioně
i na pile pl. Zelenkové. Ceny turnajové jsou vy-
staveny u knihkupce p. K. Hötzla a reprezentují
obnos dvatisíce korun.

Akad. a stud. spolek „Chod“ pořádá v pon-
dělí 24. srpna t. r. výlet na Herštýn a Ryzmberk.

ODBORNÉ PŘEBAROVÁNÍ

všech kožených předmětů provádí

FELIX HRABÍ,

výroba obuvnických svršků, Domažlice náměstí 132.

Při nákupu houslí, strun
a veš. hud. nástrojů
i součástek obraťte se s důvěrou na fu
Karel Janeček, náměstí
u brány. Obslouží Vás odborně
a levně.

Gramofony.